GEZELSCHAPSLIEDEREN IN VOLKSCHEN TRANT

Muziek: Herman Prud'homme

Tekst: Bert Peleman

DRIE SCHELDELIEDEREN

DE MEIVISCH IS GEKOMEN!

I.

De meivisch is gekomen!
De Schelde brandt van nacht!
De visscherssloep genomen!
Den meivisch opgewacht!
In alle Schelde-dorpen
Sa visschers : uit uw bed!
De netten uitgeworpen!
De Mei heeft U gered!

K e e r z a n g :

De meivisch! De meivisch!
De meivisch zwom voorbij!
De meivisch! De meivisch!
bracht ons den eeuw'gen mei!

II.

De meivisch rood van oogen,
van vlimmen en van staart,
heeft eb en vloed bewogen,
bij donderslag gepaard!
Langs dijken en langs dammen :
Sa! visschers : opgelet!
De wateren gaan vlammen :
de zeilen opgezet!

III.

Sinds vele honderd jaren
zwemt door de groote zee,
de meivisch door de baren
en neemt de vloed hem mee!
Ook wij willen hem vieren
met schuimend gerstennat,
de visscherssloep bestieren
al werd de « stuurman » zat!

DANSLIEDJE AAN DE SCHELDE

Voor de Vivo-kern
„ De Karekiet " uit
Klein Brabant

I.

In 't land aan de Schelde
in 't ruischende riet,
zingt vroolijk een vogel
zijn schuifelend lied.
En is 't maar een liedje
een spottende wijs.
Voor hem stroomt de Schel(
door 't aardsch paradijs.

K e e r z a n g :

Karekiet-kiet-kiet!
In het riet-riet-riet!
Gij brengt ons uw groet
bij ebbe en vloed!

II.

In 't land aan de Schelde
in 't geurende gras,
staan grazend de koeien
één poot in een plas.
Zij droomen en grazen
zij kauwen maar op.
Ze snuff'len en blazen
en heffen hun kop.

III.

In 't land aan de Schelde
in bloeiende gouw,
daar zweren de jongens
de meidekens trouw.
Ze dansen en springen
op dijk en op wei
Ze jub'len en zingen
in eeuwigen Mei.

LAAT ONS, LIEFSTE, SAMEN VAREN !

I.

Kent gij lief de diepe waâtren
van mijn schoone Scheldeland,
waar de golven lichtend klaâtren,
waar de hemel openbrandt?
Dag en nacht wou 'k er verwijlen
met U, liefste, aan mijn zij,
lijk de sloepen zachtjes zeilen
op het deinen van de tij!

Keerzang:

Laat ons, liefste, samen varen
door mijn schoone Scheldeland,
met wat bloemkens in uw haren
bloemkens van den waterkant.

II.

Kent gij lief de groene dijken
met het grazend, bonte vee,
waar de golven schuimend wijken
voor den wekroep van de zee?
Droomend bij de wilgentronken
heb 'k er steeds aan U gedacht
wijl de waterlelies blonken
in den zuivren Zomernacht!

III.

Zaagt gij lief de sloepen varen,
zeilend door mijn Scheldeland
in den glans der notelaren
bloeiend langs den waterkant?
Zon en maan gaan door de wolken
Goud en zilv'rig ruischt er 't riet!
En in 't diepst der waterkolken
zingt de vloed zijn tooverlied.

TWEE SOLDATENLIEDEREN

ROOSMARIJNTJE !

I.

Roosmarijntje : rozenmond!
Wist je mijn verlangen!
Roosmarijntje : rozenmond
met je bolle wangen!

Keerzang:

Links en rechts moet ik marcheeren!
Links en rechts aan U voorbij,
Tusschen helmen en geweren,
schoon ik met U vrij!

II.

Roosmarijntje : blonde kind
met je blauwe oogen,
met je haren in den wind :
nooit heb 'k U belogen.

III.

Roosmarijntje : kleine vrouw
met je vele zorgen,
als ik morgen met je trouw
ligt een schat verborgen!

IV.

Roosmarijntje : schattebout
heerlijk moet het wezen,
als g'ons eerste kindje dauwt
uit mijn droom gerezen.

AFSCHEIDSLIED

I.

Ten afscheid laat ons groeten
ons allerliefste schat,
ten afscheid laat ons groeten
bij schuimend gerstennat!

Keerzang:

Wat rozen om ons helmen
wat schuim in 't leege glas!
Wat roes en wat bedwelmen,
blijft al van wat er was!

II.

Ten afscheid laat ons kussen
ons allerliefste schat,
ten afscheid laat ons kussen
al bij dit leege vat!

III.

Ten afscheid laat ons wenken
ons allerliefste schat,
ten afscheid laat ons wenken
al schijnt de hopman zat!

IV.

Ten afscheid laat ons schrijden
ver van ons liefste schat!
« Na lijden, komt verblijden! »
Na 't leeg : het volle vat!

TWEE BOERENLIEDEREN

PIETER BREUGHEL : „DE VELOERE!"

Pieter Breughel : « de veloere »,
was de schilder van de boeren,
was een wijze rare vent
heel de wereld door bekend!
Worsten schilderd' hij en pensen
al wat er een boer kan wenschen;
kippenbil en appelmoes;
't leven leek voor hem een roes!

Keerzang:

Pieter Breughel : « de veloere »,
gij de schilder van de boeren
U ter eer klinkt dit refrein
Breughel ja! ge moogt er zijn!

Pieter Breughel : « de veloere »,
was de schilder van de boeren,
was een wijze rare vent
heel de wereld door bekend!
Moorden schilderd' hij en branden
duivels met oud-wijven-handen :
« roskam » heette zijn penseel;
voor zijn volk was niets te veel!

Pieter Breughel : « de veloere »,
was de schilder van de boeren,
was een wijze rare vent
heel de wereld door bekend!
Over ons kwaamt g'u ontfarmen
met uw oogst- en winterland.
Rond u komen w'ons verwarmen
als geen enkel vuur nog brandt!

BOERENLEVEN!

Boerkes zijn wij, groot of kleine
met een kalfken of een koe,
moesten wij in 't werk verkwijnen
nog zijn wij daarom niet moe!
Vóór de zonne uit ons veeren
wordt het vee door ons gevoerd,
stijgt de mestdamp om ons kleeren
wordt reeds dikwijls « door geboerd! »

Keerzang:

Boerenleven! Boerenleven!
scheidt het koren van het kaf!
Boerenleven! Boerenleven!
tot we zinken in het graf!

Boerkes zijn wij dik of dunne
met een hoedje of een pet,
die een pintje pakken kunnen
als geen werk ons dit belet!
's Zondags na zes zware dagen
drinken wij het koele bier
hoeven wij ons wel te klagen,
gaan we af en toe op zwier!

Vogelpik of stuiver schieten,
ieder heeft zijn eigen aard
[illegible]
speelt een avond met de kaart.
Na het dorschen, na het mesten,
na het ploegen op het land
smaakt de boerenkost het beste
ook al is het « uit der hand »

Winter, Zomer, sneeuw of zonne,
schoon is de arbeid van den boer
die het [illegible] in 't zweet gewonnen,
[illegible] van weleer.
Boeren, [illegible] in het ronde
smeedt den [illegible], trouwen band,
laat ons saam dan [illegible] verkonden
van den Vlaamschen boerenstand!